

mala kät näggema, mis risti- ja häddaga muud ei tabha, kui õnnistada ja meid enne se jure tõmmata.

Mõnne nädala ollin ma raskest maas olnud, agga Jummal pöras mind taggasi ellu pole. Esimenne ue hakkawa terwisse pääw olli pühapäaw Jani kuus. Väike paistis selgeste ja kosjutas onna sojaga noort rohtu, kõik mailm näitis rõmus ollewad. Aiksen tehti mulle lahti ja istusin selle liggi mahha. Toast ma weel ei tohtinud wälja minna, siis õnneti tahtsin emalt nüüd jälle tähhele panna, mis silmad kaua ep olnud näinud. Oh kui wägga tuim ollin ma terwisse ajal Jummalateud mailmas näggema, unustasin Lõja peale mõelda ja tedda kitta. —

Et kirriku te äres ellasin, läks pühapäawasel hommikul innimesi õlge tihti möda. Süddamelik rõõm olli mul neid nähhes ja terretades. Agga mo südda õhkas: „Oh et ma teiega wõiksin pühapäotta minna!“ — Kirriku kellad hakkasid hüüdma ja jälle piddin mõtlema: „millal saan ma teie hüüdmisse järrel tulla, armsad kellad, hüüdja heäled! — Ma ei wõi käia, agga — wata — sedda ma wõin tehha: ma tabhan waimus osfa wõtta koggudusse Jummalatenistussest! Kui wiimne kella lõminne lõppeb ja koggudus hakkab laulma, siis minna loen siin laulu-ramatust armsaid salmisid! kui jutlust petakse seal, siis minna loen

peatükki Piibli ramatust!“ Nõnda mõtlesin ja pannis ramatud laua peale enne se ette walms, agga ni kauaks kui kellad hüüdsid toetasin pead wasto aknat ja pannin silmad kinni puhhates ja odates. Mo mõtted, wirgumad kui mo ihho liikmed, läksid pea wälja. Tulletasin mele kõik majad, mis kirriku te äres seisawad, kõik puud mis seal kaswawad; tullin onna mõttes kirriku wärrawa jure, näggin rahwa hulka, mis sealt sisse läks. Siis olli mul nagu läksin isse ka sealt läbbi kirriku ajale. Tahtsin ka kirriku sisse minna, agga ei wõinud paigalt liikuda otsekui olleks näggemata wäggi mind seal kinni piddanud. Palju rahwast läks minnust möda, kõik pühapäawa ehtes; minna piddin seisma ukse ees. Weel tullid mõnmed, kes wibinud, needki ruttasid sisse, mind üksi jäeti õue. Siis wast sain tunda, et ma ei olnud üksi, waid teine olli weel minnu jures. Ma ei tea kes se olli, agga ta olli teist näggu ja teist wisi kui muud minnu nähtud innimesed. Se räkis mulle nüüd nõnda: „oh ja waene inimenne! Jummalateud armu läbbi olled praegu surma wärrawa jurest taggasi pöördud. Jä nüüd weel seisma, enne kui Jummalateud kotta lähäd! mõtle enne weel, kui mittu korda sa siin olled wõinud onna taewast Jõsa tenida, agga polle tahtnud sedda ikka Waimus ja töes tehha! Hakka Jummalateud heldust mele tulletama, — muudu langed